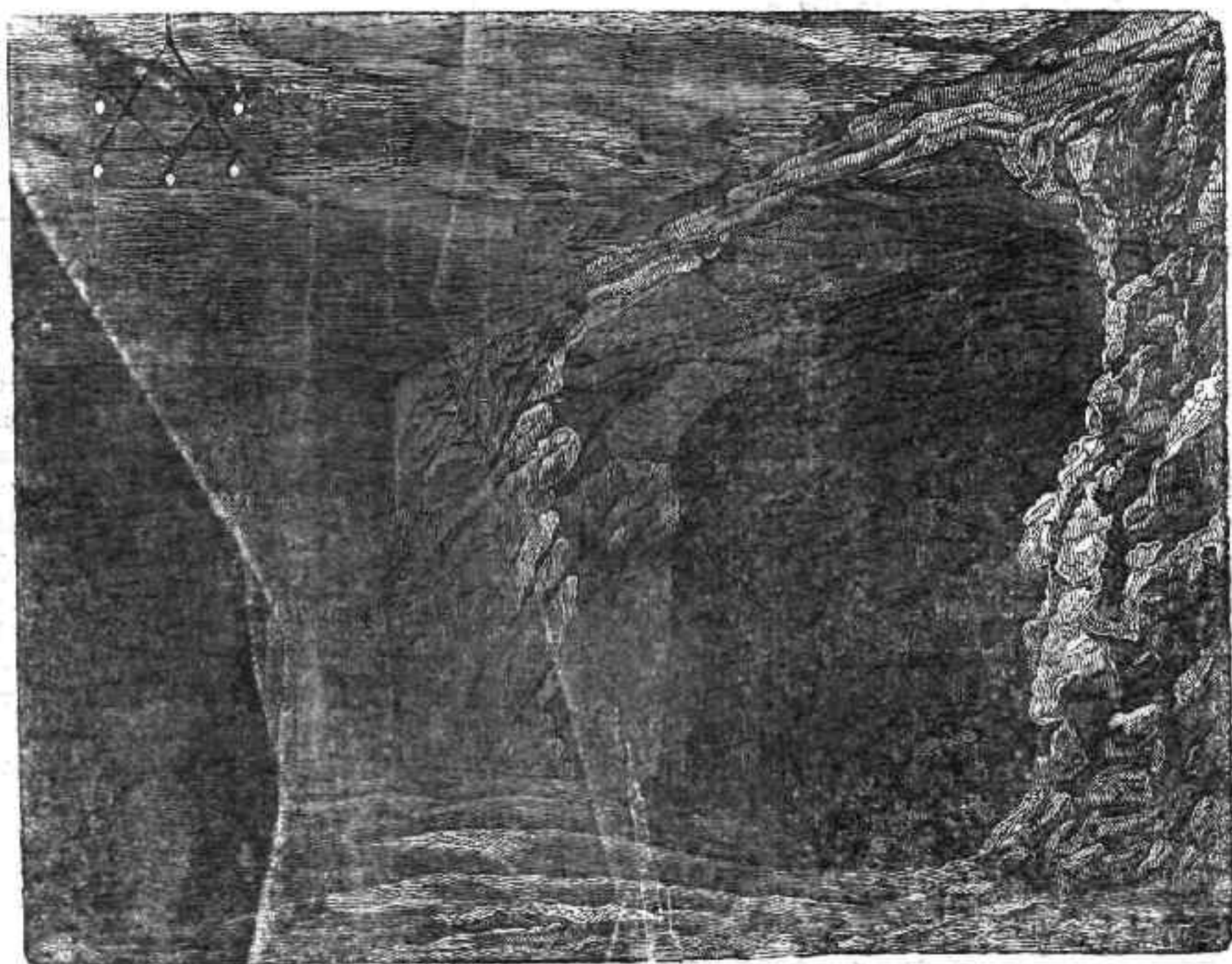

Τὸ ἐντὸς αὐτοῦ ἐπικρατοῦν σκότος ἦτον μέγα, καὶ μόλις διὰ τῆς στενῆς θύρας εἰσδύουσα τοῦ δύνοντος ἡλίου ἀκτὶς, καθίστα ὁρατὸν τὸ ἀμφίβολον τῶν ἀντικειμένων περίγραμμα. Δι' ὃ ὅταν ἐξήλθομεν μετ' ὀλίγον, ἔχοντες ἀπέναντί μας ἀκάλυπτον τοῦ ἡλίου τὸν δίσκον, τόσον σφοδρῶς συνεστάλησαν τὰ ὀρατικὰ νῦνά μου, ὥστε εἶχομεν σχεδὸν ἀναβῆ εἰς τὸ μοναστήριον, καὶ ἀκόμη δὲν διέκρινον ἄλλο ἀπὸ τὸν φλογερὸν κύκλον, ὃν τὸ φῶς εἶχεν ἐντυπώσει εἰς τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν μου. Ἀλλὰ τέλος, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσρηχόμεθα διὰ τῆς μεγάλης πύλης τοῦ μοναστηρίου, ἀρχίσας ν' ἀναδλέπω, παρετήρησα ἀντικείμενόν τι παράδοξον ἀνερπόμενον εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Ἀραβῶς. Κατ' ἀρχὰς τὸ ἐνόμισα σκῶρον με-

τρίου ἀναττήματος, ἔχουσαν ἐνὸς ποδὸς μῆκος. Ἀλλὰ δεύτερον βλέμμα μ' ἔπεισε περὶ τοῦ ἐναντίου Ἡ κεφαλὴ τοῦ ζώου ὀγγώδης, τετράγωνος, πυραμιδοειδής, ἀπολήγουσα εἰς ῥύγχος ὀξύς, καὶ ἔχουσα δύο ἀκωκὰς ὀττεώδεις προεχούσας ὑπὲρ δύο ὀρθαλμοὺς ἐσχηματισμένους ὡς τηλετόπια, δὲν ἦτον κεφαλὴ σαύρας, καθὼς οὔτε τὸ ὀπισθοκράνιον, περατούμενον εἰς τετραγωνικὸν λόρον, κοῦτε ὁ τράχηλος ὀγγούμενος κήτωθεν εἰς παράδοξον βρογχοκήλην, οὔτε τέλος τὸ νῶτον κυρτούμενον ὡς τροπὴς πλοίου. Τὸ χρῶμά του ἄλλως ἦτον μελανοπράσινον.

Ἡ πλωσα ἐπομένως τὴν χεῖρα πρὸς τὸ παράδοξον τοῦτο ζῶον, ἀλλ' ὡς ἤσθάνθην τὴν ἀφὴν τοῦ ψυχροῦ σώματός του, τὴν ἀπέσυρα φρικτῶν ἐν τῷ

Διδασκαλεῖεν τῶν Προφητῶν.

ἄμα, διότι ὁμολογῶ, κορία μου, ὅτι αἰσθάνομαι στυγερὰ ἀποτροπὴν πρὸς πᾶν τὸ ἔρπον.

Ὁ Ἀραβὺ μου ὅμως, ἀπηλλαγμένος τῶν τοιούτων ἀδυναμιῶν, ἄμα τὸ εἶδε, τὸ συνέλαβεν ἐκ τῆς οὐραίας, ἥτις κατὰ τοῦτο διέφερεν ἀπὸ τὴν τῆς σαύρας, ὅτι συνεστειροῦτο κυκλικῶς κάτωθεν, καὶ μοί τὸ παρουσίατε.

Τότε δὲ εἶδα ἐκπληττόμενος ὅτι τὸ δαιλὸν ζῶον ἀπὸ τὸν τρόμον του διὰ τὴν αἰωνηδίαν αἰχμαλωτίζειν του, μετέβαλεν αἰῶνης χρῶμα, καὶ ἀπὸ πραεῖντος ἐγένε λευκοκίτρινον.

— Χαμαιλέων! Ἀνέκραξα ἀμέτῳς καὶ διὰ νὰ παιθῶ, παρετήρησα τοὺς πόδας. Τῷ ὄντι αὐτοὶ εἶχον ἀνά πέντε δακτύλους, δίχα διηρημένους ὡς δύο

προσγύλας λαβίδας πυράγρας, ἀνά δύο καὶ τρεῖς εἰς ἕκαστον πόδα. Ἀλλ' εἰς μὲν τοὺς ἐμπροσθίους οἱ δύο εἰσὶ πρὸς τὰ ἔξω καὶ οἱ τρεῖς πρὸς τὰ ἔσω, τ' ἀνάπαλιν δὲ εἰς τοὺς ὀπισθίους.

— Χαμαιλέων! ἐπανελάθον, πεισθεὶς ἐκ τῆς παρατηρήσεως ταύτης.—Εἴκοσι παράδας σοὶ δίδω εἰς αὐτὸ τὸ ζῶον, εἶπον εἰς τὸν Ἀραβί. Μοί τὸ δίδαις;

— Λάβε το, εἶπεν ἐκεῖνος.

Ἀλλ' ὁ ἄλλος μου σύντροφος, ὁ μοναχός, ὅτε ὀλιγώτερον ἤκουε, τόσω μᾶλλον ἐβλεπεν. Ὅθεν χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ οὐδὲ λέξιν τοῦ προφορικοῦ συμβολαίου μας, ἤρκατε τὸν χαμαιλέοντα, ἐξηγῶν εἰς τὸν Ἀραβὰ ὅτι τὸ σπηλαῖον ἦτον τοῦ μοναστηρίου, καὶ ὅλα τὰ ἐν τῷ σπηλαίῳ ἰδιοκτησίᾳ τῶν κυρίων τοῦ